

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8SŽ/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016010005
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9016010005.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci navrhovateľky : MAC TV s.r.o., so sídlom v Bratislave, Brečtanová 1, IČO: 00 618 322, právne zastúpená : Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom kancelárie v Bratislave, Miletičova 5B, IČO: 36 731 544, proti odporkyni : Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom v Bratislave, Palisády 36, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/66/2015 z 10. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/66/2015 z 10. novembra 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok za konanie vo výške 500 eur do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Odôvodnenie

I.

Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len ako „odporkyňa“) rozhodnutím č. RP/66/2015 z 10. novembra 2015 (ďalej len ako „rozhodnutie odporkyne“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až ods. 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (ďalej len ako „zákon č. 308/2000 Z. z.“) postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľka porušila :

I. povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ odvysielala dňa 9. 5. 2015 o cca 17:31:14 hod., teda v čase medzi 06:00 hod. a 20:00 hod., reklamu na alkoholický nápoj Strongbow, ktorý je ovocným vínom,

II. povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že program „To bude boj!“

Odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 25. apríla 2015 o cca 20:32 hod. v trvaní cca 134 minút a 48 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy päťkrát a časový úsek do cca 17:50:51 hod. do 18:30:50 hod. programu „Večný príbeh“ odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 9. 5. 2015 o cca 16:20 hod., ktorý zodpovedá štvrtému 30-minutovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 18:00:56 a o cca 18:20:24 hod.,

III. povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 19. 4. 2015 odvysielala : reklamný blok v čase od cca 10:18:49 hod. do cca 10:24:58 hod. v trvaní 6 minút a 9 sekúnd, reklamný blok v čase od cca 10:44:03: hod. do cca 10:49:53 hod. v trvaní 5 minút a 50 sekúnd a komunikát propagujúci film „Malý pán“, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., v čase od cca 10:49:57 hod. do cca 10:50:27 hod. v trvaní 30 sekúnd, v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 29 sekúnd, teda o 29 sekúnd dlhšom ako 12 minút,

za čo jej odporkyňa uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. úhrnnú sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 7 000 eur.

II.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka riadne a včas opravný prostriedok - odvolanie, v ktorom sa domáhala preskúmania zákonitosti rozhodnutia odporkyne postupom podľa § 250l Občianskeho súdneho poriadku a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“) napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania navrhovateľka namietala, že odporkyňa napadnutým rozhodnutím zasiahla do jej základného práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu; slobodu prejavu a šírenie informácií garantované Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 26 ods. 1 a 2 a článku 46 ods. 1 a 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s článkom 1 Dohovoru. K zásahu a k porušeniu práva došlo postupom odporkyne v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, ktorým uložila navrhovateľke sankciu, nakoľko nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnicu o vykonaní dôkazu, čo predstavuje nezákonnosť postupu a rozhodnutia; nedostatočne odôvodnila existenciu a splnenie podmienok proporcionality na možné obmedzenie slobody prejavu a napriek tejto skutočnosti obmedzila slobodu prejavu navrhovateľky; obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, čím odporkyňa nesprávne právne vec posúdila.

Navrhovateľka namietala, že nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu. Rovnako namietala, že obmedzenie slobody prejavu bez existencie proporcionality (nevyhnutnosti v demokratickom štáte), je možné považovať za vážny zásah do jej práva na slobodu prejavu a predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

Námietky týkajúce sa vykonávania dôkazov bližšie navrhovateľka odôvodnila poukázaním na podklady rozhodnutia pre vydanie napadnutého rozhodnutia, ktorými boli záznamy z vysielania programovej služby JOJ a prepis/popis skutkového stavu, ktoré boli označené aj v oznámení o začatí správneho konania a zhodne aj v napadnutom rozhodnutí. Navrhovateľka v odvolaní namietala najmä skutočnosť, že z administratívneho spisu vyplýva, že odporkyňa buď nevykonala uvedené dôkazy vôbec, alebo ich vykonala v súlade so správnym poriadkom. V prípade, ak z rozhodnutia vyplýva, že je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu, potom je nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia odporkyne (každý člen Rady pre vysielanie a retransmisii, ktorý hlasoval o uložení sankcie) sa oboznámil s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzv. skutočne vzhľadli zvukovo-obrazový záznam. Vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa § 22 ods. 1 (oboznámenie sa s obsahom záznamu z vysielania jeho premietnutím), s náležitosťami podľa § 22 ods. 2 a ods. 3 správneho poriadku. Takýto dôkazný prostriedok nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú už druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným. V odvolaní ďalej navrhovateľka poukázala na postavenie odporkyne, členov rady a jej právomocí pri rozhodovaní o otázkach ústavnoprávneho charakteru v zmysle zákona č. 308/2000 Z. z. V súvislosti s odvolaním napadnutým rozhodnutím namietala jeho rozpor so správnym poriadkom.

Navrhovateľka trvala na tom, že ak zákon č. 308/2000 Z. z. neustanovuje inak, v správnom konaní vedenom odporkyňou sa postupuje podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Postup dokazovania v správnom konaní je upravený v § 34 ods. 1 Správneho poriadku. Napriek odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom sa opakovane poukazuje na tú skutočnosť, že odporkyňa sa so záznamami oboznámila, spis odporkyne neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu. V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielania kľúčovým dôkazom. Napadnuté rozhodnutie je tak v rozpore so zákonom a s Ústavou Slovenskej republiky. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR, sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012 ako podpornú judikatúru aplikovateľnú na oblasť vysielania a retransmisie, v ktorej sa rozšírený senát vyporiadal so všetkými aspektami vykonávania dôkazov v správnom trestaní. Taktiež poukázala, na právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie ESEP vo veci Lisica v. Chorvátsko.

V neposlednom rade navrhovateľka namietala, že preskúmané rozhodnutie odporkyne je nevykonateľné a nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia rozhodnutia a pre nedostatky konania, predchádzajúceho jeho vydaniu. Odporkyňa vytykala, že neskúmala či je obmedzenie slobody prejavu proporcionálne, resp. proporcionality skúmala nevhodne a nedostatočne, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 250j ods. 2 OSP. Opomenutie riadneho odôvodnenia je zásahom do práva na spravodlivé súdne konania (napríklad Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/307/2014, ods. 81-86). Zásah do jej slobody prejavu bol síce vykonaný na základe zákona, avšak nebol vykonaný na základe niektorého z chránených verejných záujmov podľa článku 26 ods. 4 Ústavy SR a nebol ani proporcionálny.

Vo vzťahu k porušeniu ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľka uviedla, že pri teste proporcionality, ktorý má tri kroky, nebolo splnené kritérium racionálnej väzby medzi zásahom a cieľom zásahu, nakoľko obmedzením slobody prejavu nie je možné dosiahnuť akceptovateľný cieľ, ktorým je ochrana mravnosti mládeže. Nakoľko mládeži sú popri sebe prístupné nespočetné zdroje audiovizuálneho obsahu, s ktorými sa môže oboznámiť, a ktoré de facto môžu ohroziť (ovplyvniť) ich mravnosť, nie je možné dosiahnuť legitímny cieľ ochrany mravnosti tým, že štát obmedzujúcim zásahom obmedzí výlučne len jeden z týchto zdrojov a ostatné zostanú zo strany štátu zo strany štátu nedotknuté. Rovnakú námietku navrhovateľka vzniesla aj vo vzťahu k porušeniu ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Vo vzťahu k porušeniu ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľka uviedla, že odporkyňa vo vzťahu k materiálным podmienkam obmedzenia slobody prejavu vo vzťahu k § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. neuviedla nič, preto jej je rozhodnutie v tomto smere nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Napokon navrhovateľka uviedla, že odporkyňa pri skúmaní podmienok pre uloženie sankcie uviedla, že sankcia vo forme pokuty je prípustná nakoľko navrhovateľka sa už v minulosti dopustila porušenia vysielania reklamy na alkohol podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom odporkyňa poukázala na jej rozhodnutie č. RL/545/2004. S uvedeným sa navrhovateľka nestotožnila z dôvodu, že predchádzajúce porušenie povinnosti navrhovateľkou bolo síce kvalifikované podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. avšak ku spáchaniu správneho deliktu došlo iným spôsobom, dokonca ani primerane podobným s prejedávanou vecou.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku navrhla, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 a § 250d ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil. Odporkyňa má za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku. Navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím ani postupom správneho orgánu a napadnuté rozhodnutie, ako aj postup správneho orgánu je v súlade so zákonom.

III.

Najvyšší súd ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu, ako aj s obsahom rozhodnutia odporkyne č. RP/66/2015

z 10. novembra 2015, ako aj s obsahom zvukovo-obrazového záznamu, dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné potvrdiť.

Podľa § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa ustanovenia § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

V rámci prieskumu zákonnosti rozhodnutí, súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, najmä či procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy alebo vysielateľom.

Podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielanie reklamy a telenákupu na alkoholické nápoje okrem piva a vína v čase od 6.00 h do 22.00 h sa zakazuje. Vysielanie reklamy a telenákupu na víno v čase od 6.00 h do 20.00 h sa zakazuje.

Podľa ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 h do 22.00 h nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané

bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci je postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým bola navrhovateľke uložená pokuta vo výške 7 000 eur podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinností podľa § 33 ods. 1, § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z..

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený najvyššiemu súdu vyplýva, že v predmetnej veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania zo 7. júla 2015, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky 22. júla 2015 spolu s prepisom skutkového stavu. V administratívnom spise je pripojený zvukovo-obrazový záznam.

Na úvod najvyšší súd uvádza, že odporkyňa ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom č. 308/2000 Z. z. Jej zákonným poslaním a teda zároveň povinnosťou, je presadzovať záujmy verejnosti a taktiež ochraňovať záujmy verejnosti pred možným negatívnym vplyvom zvukových či zvukovo-obrazových programov vysielaných v dostupných médiách. Ak pri plnení tejto povinnosti dospeje v záveru, že konaním konkrétneho, pozorovaného subjektu došlo alebo dochádza k porušovaniu zákona, je oprávnený podľa § 64 a nasl. zákona č. 308/2000 Z. z. uložiť sankciu.

Navrhovateľka v odvolaní namietala, že odporkyňa nevykonala dokazovanie, resp. že vykonané dokazovanie bolo v rozpore s ustanoveniami Správneho poriadku, nakoľko v administratívnom spise sa nenachádza zápisnica o vykonaní dôkazu podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že obsahom pripojeného administratívneho spisu je i prepis skutkového stavu obsahujúci doslovný prepis, a teda absencia zápisnice o vykonanom dokazovaní nie je podľa názoru najvyššieho súdu takou vadou, ktorá by mohla spôsobiť nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Na podporu svojho tvrdenia poukazuje najvyšší súd aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž 21/2012 z 29. mája 2013, podľa ktorého „Zákonodarca v právnej norme § 32 ods. 1 správneho poriadku stanoví povinnosť správneho orgánu presne a úplne zistiť skutočný stav veci a za týmto účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie s úpravou, že pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania, pričom postup, akým spôsobom má správny orgán si zadovážiť potrebné podklady pre rozhodnutie, neustanovuje. Inštitút spisovania zápisnice (§ 22 správneho poriadku) je spätý so zásadou písomnosti správneho konania. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone správneho orgánu, účastníka konania, zúčastnenej osoby, resp. ďalších subjektov v správnom konaní, ktorý vyhotovuje správny orgán. Zápisnica, ak ju bolo v konkrétnom konaní potrebné v zmysle zákona vyhotoviť, je súčasťou spisu rovnako ako ďalšie listové záznamy správneho orgánu zachytávajúce rôzne ďalšie skutočnosti ohľadne konania. Zákonodarca v správnom poriadku ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní a pri ústnom pojednávaní, ako aj, ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. V správnom poriadku výslovne stanovuje prípady, kedy je správny orgán povinný spísať zápisnicu (§ 17 ods. 3, § 19 ods. 1, § 53), z ktorej právnej úpravy je možné prijať záver, že v ostatných prípadoch je podľa okolností na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité vychádzajúc z dikcie „najmä“, ... „pokiaľ“ v danom prípade Rada nespísala zápisnicu o tom, ako sa jej členovia oboznámili s podkladmi pre vydanie rozhodnutia, predovšetkým o tom, ako sa oboznámili so záznamom odvysielaného programu resp. s popisom/odpisom tohto záznamu, nedopustil sa v konaní takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Avzhľadom k tomu, že v danom prípade rada nespísala takúto zápisnicu, ani netvorí súčasť administratívneho spisu, nemohlo dôjsť k naplneniu dôvodov pre zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 3 OSP tak, ako to žiadal navrhovateľ.“

Najvyšší súd uvádza, že podľa ustanovenia § 34 ods. 1 Správneho poriadku spôsob zisťovania skutkového stavu ohliadkou je len jedným z možných podkladov pre jeho zistenie a premietnutie záznamu z vysielania nie je ohliadkou na mieste samom, ale je priamo jedným z dôkazov pre zistenie

skutkového stavu veci. Vzhľadom na skutočnosť, že skutkový stav o dodržiavaní povinnosti podľa zákona č. 308/2000 Z. z. bol zisťovaný z obrazového a zvukového záznamu vysielania, ktorý je v rozhodnutí prepísaný do písomnej formy, odporkyňa postupovala v súlade s ustanovením § 34 ods. 1 Správneho poriadku s tým, že dostatočne zistila skutkový stav potrebný pre rozhodnutie o porušení povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 1, § 35 ods. 3 a v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii. (rovnako Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2015 zo 14. januára 2015).

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu odporkyňou o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd zastáva názor, že ani v danom prípade nie je možné nechať bez povšimnutia skutočnosť, že navrhovateľka v priebehu správneho konania nepodala žiadne stanovisko, nenavrchovala vykonanie žiadneho dôkazu, a ani nerozporoval porušenie právnej povinnosti. V zmysle ustanovenia § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 a ods. 2 Správneho poriadku postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania má právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 Správneho poriadku a súčasne v zmysle ustanovenia § 34 ods. 3 Správneho poriadku je povinný navrhnúť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení, teda uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Vzhľadom k uvedenému ak navrhovateľka v opravnom prostriedku sa bránila najmä tým, že odporkyňa v správnom konaní pochybila, keď o zhladnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Najvyšší súd vo vzťahu k ďalšej námietke navrhovateľky, ktorou namietala porušenie jej práva na slobodu prejavu, ktorá je zakotvená v Ústave Slovenskej republiky a tiež v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, dáva do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v Ústave Slovenskej republiky a v Dohovore.

Podľa čl. 26 ods. 1 až ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Cenzúra sa zakazuje. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v článku 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v článku 10.

Podľa článku 10 ods. 1 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu

prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (článok 26 ods. 2 Ústavy), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (článok 10 ods. 2 Dohovoru).

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z. z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z. z. zveruje do právomoci odporkyňi presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.).

V danej súvislosti najvyšší súd dáva tiež do pozornosti, že z úpravy článku 1 ods. 1 a ods. 2 a článku 152 ods. 4 Ústavy slovenskej republiky vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za nedôvodnú námietku navrhovateľky, že odporkyňa aplikáciou zákona č. 308/2000 Z. z. zasiahla do jej základného práva na slobodu prejavu. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky ako aj článok 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., sledujúc práva iných a to v danom prípade ochranu maloletých divákov pred sledovaním nevhodných programov pre danú vekovú kategóriu, a preto podmienka legitimacy je teda nepochybne naplnená. Najvyšší súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľky o porušení podmienky proporcionality. Zákonodarca v právnej norme § 33 ods. 1, § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. stanovuje jednoznačnú povinnosť a odporkyňi neprináleží skúmať proporcionality povinnosti zákonodarcom ustanovenej v uvedenej právnej norme zákona vo vzťahu k právam a slobodám vysielateľa.

Vychádzajúc z uvedeného a zo skutkových zistení danej veci najvyšší súd zastáva názor, že odporkyňa pri aplikácii právnej normy § 33 ods. 1, § 35 ods. 2 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. postupovala v súlade so zákonom ako aj v súlade s ústavou a s judikatúrou ESLP, keďže právna úprava v uvedených právnych normách je formulovaná dostatočne presne tak, že je z nej zjavná povinnosť zákonodarcom uložená, právne záväzná tak pre vysielateľov ako aj pre správny orgán, a preto tvrdenia navrhovateľky považoval najvyšší súd za účelové a ničím nepodložené.

Vo vzťahu k odvolacej námietke navrhovateľky ohľadom možnosti uloženia sankcie - pokuty za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. najvyšší súd uvádza, že skutočnosť, že skorší správny delikt bol spáchaný iným spôsobom (odlišná objektívna stránka), nemá na posúdenie prejednávanej veci vplyv. Ustanovenie § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. pre uloženie pokuty nepredpokladá opakované porušenie stanovenej povinnosti rovnakým, prípadne obdobným spôsobom. Ako dôvod uloženia pokuty predpokladá len opakované porušenie povinnosti, za ktoré už bolo uložené písomné upozornenie na porušenie zákona (rovnako rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ 10/2012).

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení odporkyňou, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/66/2015 z 10. novembra 2015 podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 eur za konanie, keďže vo veci nemala úspech.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.